

lăminare pândă într'însa o lamă metalică, care, răsându-
o, se acoperă numai de kit de negru de fân.

Presenția hidrogenului face flacăra mai lămințoa-
re. Gazul acesta, arzând, produce într'adevăr o căldură
mare și încălzescă pînă la roșu-alb moleculele de căr-
bune care dau lumina flăcării.

Se poate adăuga foarte mult lămina produce prin-
tr'o flăcără, pândă într'însa oare-care corp solid, pre-
cum fire de platin sau de amiant. Calcele viș de fla-
cării unei amestecături detănante o strălucire ast-fel în-
kit abia se poate ține bine-va la dînsa.

Căntitatea de aer ce vine la flăcără ajută pînă
ei cea lămințoaare. Kind vine aer prea mult, atunci fla-
cără sferă pînă ce se răcesce; kind vine aer puțin, a-
tunci combustia nu este completă și flăcără devine fî-
nicioasă. Flăcără are lămina cea mai mare kind este
aproape de a da fân. Căntățul de aer al unei lumpe se
regătu încălzind flăcără că în coș a cărbia lumina
se poate scurge dină intimitatea combustiei.

Temperatura unei flăcării nu este în raport cu pînă
cea lămințoaare ce are: așa flăcără de hidrogen
abia se vede, și de prea mult căldură.

Flăcără unei corp simplu în combustie este omoge-
nă în toate părțile sale; dar flăcără unei corp compus
nu este omogenă. Dăpt exemplu vom lua flăcără unei
lăminții.

Această flăcără are patru părți deosebite (Tab. 4, fig. 3.)

1° Baza, albastru înkis, care este formată de aerul
ce lămințoaare a cărbia temperatura nu este așa de mare
spre a arde că înlesnirea;

2° Un corp întregos înzintă flăcării, format de
aer combustibil prea cald, dar care nu arde, din pri-
mă lipsei oxigenului.

3° O învălțură conică foarte strălucitoare: în a-
ceastă parte a flăcării, se face o combustie că în depozit
de cărbune ce face flăcără strălucitoare.

4° O învălțură conică prea puțin lămințoaare care
circumscrie flăcără: combustia este completă în partea